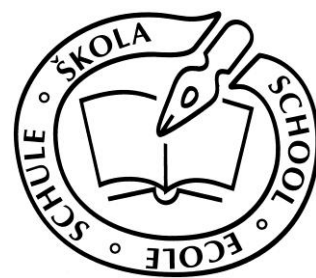
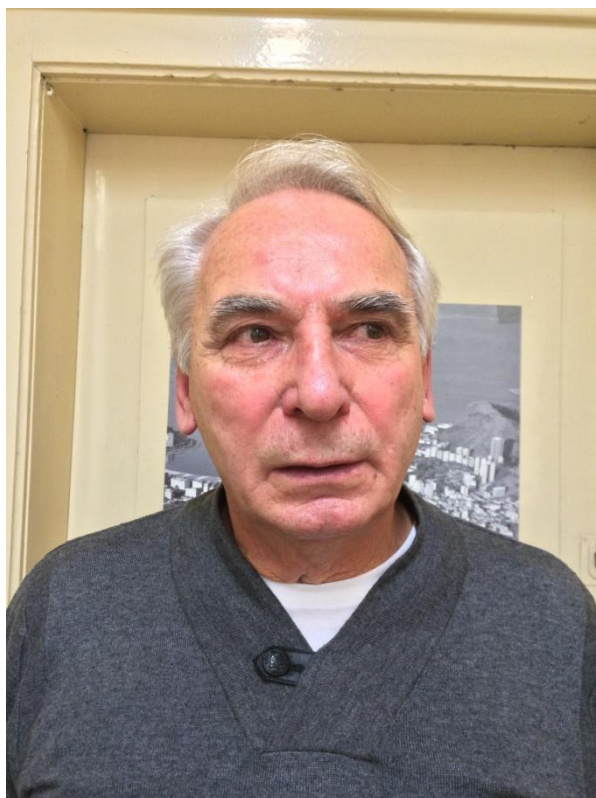

Příběh Jiřího Zachariáše, skauta a signatáře Charty 77

Zpracovali: Lukáš Baroš, Matěj Jenderka, Lucie Khecková,
Michaela Šnajberková, Kateřina Tulachová ze **ZŠ Lupáčova**
pod pedagogickým vedením pana učitele Jiřího Šraila

My, žáci ZŠ Lupáčova jmenovitě Lucie Khecková, Michaela Šnajberková, Kateřina Tulachová, Matěj Jenderka a Lukáš Baroš jsme 23. listopadu 2015 pozvali k nám do školy pana Zachariáše, který nám vyprávěl svůj životní příběh.

Jmenuju se Jiří Zachariáš a narodil jsem se na Žižkově 16. 4. 1940.

Pan Zachariáš se narodil do rodiny živnostníka. Ke skautské organizaci ho přihlásili rodiče, jelikož nebyl zrovna nejposlušnější dítě. V té době ještě netušil, že ho skauting bude provázet po celý život. Jeho první vedoucí byl Zdeněk Bláha, což byl hrdina Pražského povstání.

Tento dotyčný byl můj první vedoucí a velmi nás ovlivnil. Ten skauting, řekl bych, se na mně od toho okamžiku, kdy jsem tam vstoupil, začal podepisovat. Už tedy tím, že mě opravdu zklidnil. On má v sobě tedy vedle té silné výchovné metodiky taky tu metodiku hravosti, dobrodružství, pobytu v přírodě a tohle všechno jsem zřejmě k tomu zklidnění a ukáznění potřeboval.

Do svého prvního skautského oddílu vstoupil v roce 1947, který tedy kolem roku 1950 z donucení rozpustili. Když se v padesátých letech na školách začali tvořit takzvané pionýrské spolky, pan Zachariáš a jeho kamarád ze skauta odmítli do některého z nich vstoupit. Stále ale sháněli nějaký spolek trochu podobný skautskému oddílu.

A potom jsme se nějakou shodou náhod dostali tady na ten kopec, nad vámi tady nad školou, abychom tam zastihli podivnou skupinu kluků, možná dvacet nebo třicet kluků, kteří tam hráli hru, jejímž obsahem bylo dobýt nějaký poklad. Ale hlavně tomu šéfoval jistý tak asi 17, 18letý hoch, s úplně rudými vlasy – také se mu říkalo Zrzavý náčelník- a od tohoto kluka jsme se dozvěděli, s tím mým kamarádem Bohoušem Vítků, který se ztratil v kvasu, osmašedesátého roku, tak jsme se dozvěděli, že žije legendární spisovatel Jaroslav Foglar. Že pořád žije, že neutekl za hranice, že ho nezavřeli, že není mrtvý. Že žije a bydlí na Vinohradech v Korunní číslo 16. My jsme tomu vůbec nevěřili,

Rozhodli se tedy vydat za Jaroslavem Foglarem, aby si od něj nechali podepsat knížky.

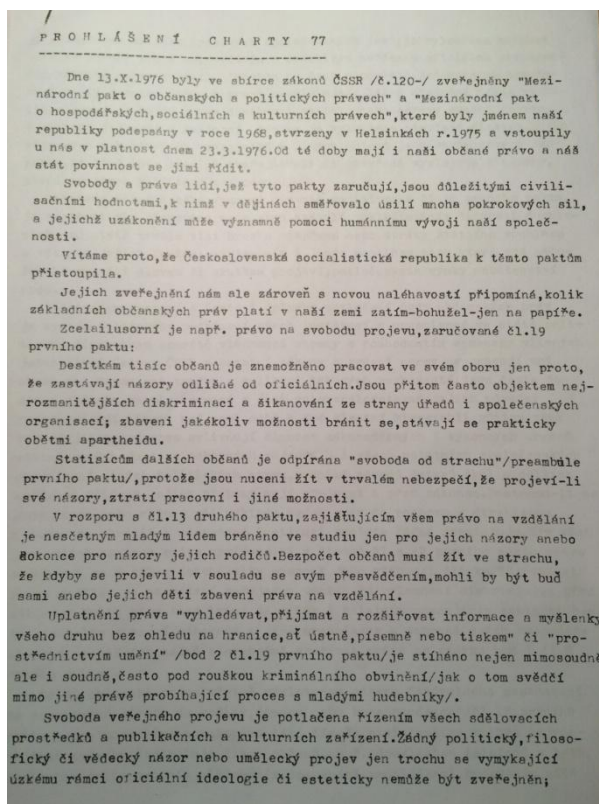
Na zvoncích, na poštovních schránkách bylo skutečně jméno Jaroslav Foglar. Vyškrábali jsme se do patra a otevřel nám takový, poměrně drobný, muž, tehdy asi 45-50 let starý. Rozhodně nevypadal jako ten hrdina Rikitan z Hochů od Bobří řeky. Ale byl milý, příjemný, pozval nás dovnitř a k našemu úžasu nás pozval oba dva do toho svého skautského oddílu. Tam jsme tedy zůstali asi do roku 58, potom jsme už byli dostatečně staří na to, abychom tam zabírali místo, a tak jsme odešli a začali jsme vytvářet podobné oddíly/skupiny jako ty, v kterých jsme byli doposud.

Během šedesátých let zakládal své první skautské oddíly, jelikož v té době se začali z vězení vracet uvěznění vůdci skautských organizací.

Věděli jsme, že musíme nějakým způsobem vrátit to, co jsme kdysi v těch oddílech dostali a také se nám nechtělo ty děti jen tak nechat tomu režimu. Protože ten tlak na to myšlení byl tak velký, že jsme si říkali, že tady musí být nějaká harmonizace ve výchově. Takže jsme už v tom šedesátém roce založili první oddíl, takový pokus, který se ukázal jako správný.

Jelikož skauting nebyl ještě zcela povolen, hledali se další a hlavně bezpečné možnosti. Pan Zachariáš tedy se svým oddílem využíval tábornickou unii mládeže jako základnu pro skautskou činnost.

Pan Zachariáš se stal signatářem Charty 77, což bylo prohlášení, jejímž podepsáním vyjádřili lidé svůj nesouhlas proti tehdejšímu režimu. I na něj mělo podepsání tohoto prohlášení určitý dopad.

Mělo dopad ten, že jsem byl před každým významným svátkem, který tehdy režim pořádal, ať to byly 1. máje, 9. květny, nebo ty jejich 7. listopady, kdy se

slavila Velká říjnová socialistická revoluce, tak nás zpravidla přijeli sebrat a drželi nás ve vazbě těch 48 hodin, než tedy odezněly události, které oni potřebovali oslavit. Jako by řekli: „Vy zločinci, my před vámi musíme chránit pracující lid, abyste se nedopustili něčeho zločinného. Ale zase na druhou stranu pokud jde o mojí osobu, tak už brzy po 68. roce, kdy jsme se rozhodli, že ta okupace skutečně bude trvat dlouho, tak jsme si řekli, že s tím režimem nebudeme kolaborovat a že když je nepřítel v zemi – za nepřitele jsme považovali samozřejmě sovětská vojska-, tak slušný člověk nebude dělat kariéru. Tak jsem odešel z redakce Junáka, kde jsem pracoval, a bývala by tady byla jistá možnost, abych u té novinářiny zůstal dál, ale věděli jsme, že by to znamenalo se nějak sebrat. Dožít tu dobu na kolenou. Tak jsme řekli, že budeme radši dělat tu nejnižší práci a já jsem vlastně do roku 89 myl okna. Čili pokud jde o zaměstnání, mně vlastně nemohli nijak uškodit. Kýbl s hadrem mi nemohli vzít.

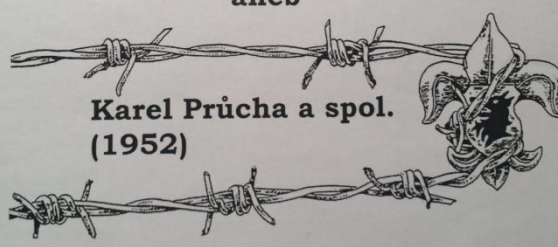

Sborník č. 4

Jiří Zachariáš
a dokumentační skupina
Skautského oddílu Velena Fanderlika

Soudní proces s tzv. ilegálním ústředím Junáka

aneb

Karel Průcha a spol. (1952)

ZPRAVODAJ ČS. SKAUTŮ A SKAUTEK

24. 4. 1945
1
DUBEN
1989

BRATŘI A SESTRY, PŘÍZNIVCI SKAUTINGU

Dostává se k Vám zpravodaj Č. S. Č. Chceme jej pro československé skauty vydávat již do roku 1945. Máme v něm přinášet informace o skautské hnutí ve světě a zejména o československých skautech a duchovních hodnotách. Máme také přinášet informace o životě skautingu v naší zemi a vypořádat se s nejaktuálnějšími problémy našeho skautingu. Chceme přinášet především ty informace, které jsou důležité pro skauty a jejich rodiny. Chceme také přinášet ty informace, které jsou důležité pro veřejnost a zejména pro ty, kteří se chtějí dozvědět více o skautingu. Chceme také přinášet ty informace, které jsou důležité pro skauty a jejich rodiny. Chceme také přinášet ty informace, které jsou důležité pro veřejnost a zejména pro ty, kteří se chtějí dozvědět více o skautingu.

...Za své vědy do lesů, bys navštívil se a jitra a večer škarví tvář ti táborový oheň.
Však těch, kdo nevrátí se z tábora, svých spánek bratři nezapomenou...

V říjnu roku 1987 byla na Ivančanském oddělení na ústředí asi 500 osob i početní deska zemřelému náčelníku ČS. skautů Dr. Rudolfovi Plajberovi. Je na ni poslední poselství, které říká: "Lásko si toho šimš nš obdělila bohatě náruč Matky přírody a svůjí skromností a pří. buduje se přátelství mezi lidmi dobré vůle."
V úvodu tohoto poselství, přečti si také vše toto první číslo skautského "Čína", které vydáváme k výročímu dni Ivančany - 24. dubna.

Na snímku z roku 1931 je B-P a dále ČS. skauti - soubor sv. Jiří.

V osmdesátých letech přenechal svůj oddíl jednomu ze svých odchovanců. Chtěl mít od skautingu na chvíli klid. To se dozvěděl Jaroslav Foglar a přemluvil pana Zachariáše, aby ještě nějaký čas vedl foglarův skautský oddíl.

Pan Zachariáš napsal několik knih a článků zabývajících se historií skautingu a osobností Jaroslava Foglara – Jestřába. Na závěr bychom chtěli poděkovat panu Zachariášovi za ochotu a poskytnutí velkého množství informací o svém životě.

